

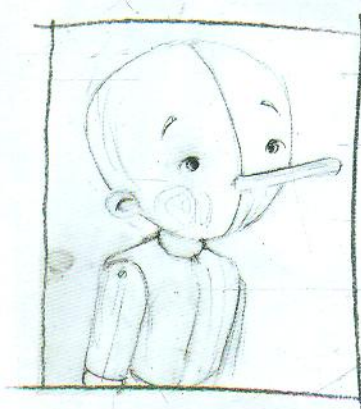
КОЛИСЬ ДУЖЕ-ДУЖЕ ДАВНО жив

собі тесля на ім'я Джепетто. Він жив зовсім один у маленькій кімнатці з крихтним віконцем, крізь яке майже не пробивалося світло. Посеред кімнати стояли один-однісінький розхитаний стілець і зламаний стіл, який уночі був Джепетто за ліжко. Окрім цього в кімнаті був камін, у якому весело палахкотіло полум'я. Тільки вогонь був не справжній, а намальований. Так само як і горщик із юшкою, яка, здавалося, булькотіла на несправжньому вогні.

ДЖЕПЕТТО часто почувався самотньо у своїй маленькій кімнатці. Й тому одного разу він вирішив змайструвати собі дерев'яну ляльку — маленького хлопчика, який міг би співати й танцювати, достоту як справжній акробат. Старому теслі зажилося б веселіше. Джепетто розшукав добрий шматок дерева. Потім зібрав усі свої інструменти й заходився майструвати: вирізати, видовбувати й обкорувати. Спочатку тесля зробив тіло хлопчикові, далі показалися дві руки, дві ноги, дві долоньки, дві ступні й, нарешті, голова.

Із особливою ретельністю та любов'ю **ДЖЕПЕТТО** вирізьблював очі ляльці. Коли він завершив, здавалося, ніби очі насправжки дивилися на нього. Після цього тесля заходився майструвати ніс. Але щойно Джепетто вирішив, що ніс уже такий, як треба, той почав збільшуватись. Ніс ріс і ріс, аж доки мало не розбив маленьке віконце. Джепетто зачудовано похитав головою й відрізав більшу частину дерев'яного носа. Та той миттю відріс. І так відбувалося знову і знову: щойно Джепетто намагався вкоротити ніс, він одразу відростав. Урешті-решт старий обурено вигукнув:

— Упертий носе, якщо ти негайно не припиниш рости, я кину тебе в багаття!

Лялька ніби почула його — ніс тут же зменшився до нормальних розмірів, а Джепетто зміг продовжити роботу.